

BEREND ROORDA NIET DE PRESTATIE, MAAR HET PLEZIER

32 / 33

‘In groep 7 van de basisschool maakte ik voor het eerst kennis met het recht. We deden een project over de rechtbank, we speelden zelf een rechtszaak na, en ik werd gegrepen door de manier van argumenteren en redeneren. Een kennis van mijn ouders die rechter was, nam mij vervolgens een paar keer mee naar de rechtbank. Vanaf dat moment wist ik zeker dat ik rechten wilde studeren. Ik heb nooit meer naar andere studies gekeken.’

‘Tijdens mijn bachelor begon ik te twijfelen. Had ik me niet blindgestaard op deze studie? Er is zoveel meer in het leven te vinden dan het recht. Een studieadviseur raadde me toen aan een jaar ertussenuit te gaan. Dat was het beste advies dat ik op dat moment had kunnen krijgen. Ik ben gaan werken en vervolgens gaan reizen met mijn broer. Daarna rondde ik met meer plezier mijn master af.’

‘Ik kom uit een gezin van zeven kinderen, ik ben de op een na jongste. We zijn gereformeerd vrijgemaakt opgevoed, en mijn ouders vonden het belangrijk dat de kinderen na het behalen van hun zwemdiploma’s iets aan muziek en aan sport zouden doen. Jarenlang heb ik melodieuze slagwerk gespeeld, xylofoon, marimba, dat soort instrumenten. Daarnaast ben ik gaan judoën, omdat een broer van mij dat ook deed. De sport lag mij. Ik heb altijd veel energie gehad en die kon ik goed kwijt op de mat. In 2010, 2011 en 2013 won ik goud tijdens de Nederlandse kampioenschappen. Een van de bondscoaches kwam vervolgens praten over mijn ambities. Wilde ik olympisch kampioen worden? Wereldkampioen? Maar zo heb ik nooit gedacht. Voor mij heeft het plezier voorop gestaan. Mijn eigen trainer stelde altijd de mens centraal en die instelling spreekt mij enorm aan. Ik vond het leuk om topsport te beoefenen en ik heb er ook echt van genoten om zo’n prestatie neer te zetten. Het is prachtig als mensen het beste uit zichzelf halen, maar dat kan ook als je zevende wordt in de plaatselijke competitie. Als kind keek ik op tegen kampioenen, maar toen ik zelf op die tree stond, stelde het minder voor dan ik had gedacht. Sommige mensen gaan zich anders gedragen als ze kennis maken met iemand die de top heeft bereikt. Voor mij was de weg ernaartoe belangrijker. Ik doe geen dingen half, ik houd ervan om diep te gaan en ergens voor te knokken, maar het gaat om het plezier, niet om de prestatie.’

Berend Roorda (1987) is als universitair docent verbonden aan de faculteit Rechtsgeleerdheid in Groningen en werkzaam als onderzoeker bij het Centrum voor Openbare Orde en Veiligheid. Hij promoveerde in 2016 op een proefschrift over het recht om te demonstreren. Naast zijn studie was Roorda jarenlang actief als judoka. Drie keer won hij goud en een keer zilver op het Nederlands Kampioenschap in de klasse tot 100 kilogram. Roorda is ook vicevoorzitter van de raad van toezicht van de Studentenkoepel voor Levensbeschouwelijke Organisaties (SKLO).

NJV 150

‘Om mij heen zie ik veel jonge mensen crashen. Burn-out, depressie, ik schrik ervan. Veel mensen vergen op een krampachtige manier teveel van zichzelf. We houden van anderen, maar zijn te streng voor onszelf, de lat ligt té hoog. Maar als je té graag iets wilt, kan het zich tegen je keren en kun je in de kramp schieten. Ik heb dat zelf als judoka ook ervaren. Het helpt als je ontspannen bent en minder moet. Ik begin elke dag met een uur sport en dat helpt mij enorm. Iedereen zou een uur per dag iets moeten doen wat echt goed voor hem is, en waardoor hij tot rust komt. Bidden, mediteren, sporten, yoga, zingen, het maakt niet uit. Werken en carrière maken is belangrijk, maar is dat nu het doel van het leven? Als lid van de raad van toezicht van de Studentenkoepel voor Levensbeschouwelijke Organisaties ben ik bewust met die vragen bezig. We hebben eens een enquête uitgezet onder studenten en vroegen hen bijvoorbeeld wat zij het mooiste moment van hun leven vonden. Meer dan eens luidde het antwoord: de dag dat ik ben afgestudeerd. Begrijp mij goed, iedereen heeft zijn eigen waarden in het leven en als iemand zijn diploma of zijn baan het belangrijkste vindt, is dat oké. Zelf houd ik er andere waarden op na. Als ik met oud & nieuw terugkijk op het voorbije jaar, herinner ik me vooral de goede momenten met familie en vrienden. Daarnaast telt voor mij de band met God. Die maken het leven voor mij waardevol, niet die medailles.’

‘Als wetenschapper houd ik mij bezig met het spanningsveld tussen grondrechten aan de ene kant en het handhaven van de openbare orde aan de andere kant. Het recht om te demonstreren, om op die manier je mening te uiten, is fundamenteel en er wordt momenteel wereldwijd veel gebruik van gemaakt. Denk aan de boeren en de bouwers in Nederland, maar ook aan de scholierenprotesten voor het klimaat of de Arabische lente. Als dit soort demonstraties fysiek worden en er geweld wordt gebruikt, komt de openbare orde in het gedrang. De vraag hoe de overheid omgaat met die spanning staat centraal in mijn onderzoek. In 2018 en begin 2019 heb ik samen met een promovendus, Joep Koornstra, onderzoek gedaan naar de aanpak van motorbendes in Nederland. Ook daar zie je de spanning tussen een grondrecht aan de ene kant – het recht op vereniging – en de openbare orde aan de andere. De afgelopen jaren heeft de rechter op grond van artikel 2:20 lid 1 Burgerlijk Wetboek een aantal motorbendes verboden, maar het is de vraag wat de gevolgen van zo’n verbod zijn. Mag je iemand oppakken als hij rondrijdt in de clubkleden van de verboden bende? In Nederland is dat nog maar de vraag. Op grond van artikel 140 lid 2 Wetboek van Strafrecht is “deelneming aan de voorzetting van de werkzaamheid” van een verboden organisatie strafbaar, maar pas als het verbod onherroepelijk is. Het is onduidelijk welke gedragingen onder deze tamelijk abstract omschreven strafbepaling vallen en door de eis van onherroepelijkheid kunnen clubleden aanvankelijk gewoon hun gang blijven gaan. Wij noemen dat in ons onderzoek een vorm van ondermijning. In Duitsland en Frankrijk hebben ze dat beter geregeld en hebben ze voortzettingshandelingen concreter strafbaar gesteld, ook als het verbod nog niet onherroepelijk is. Iemand die in de kleden van de verboden club rondrijdt, kan bijvoorbeeld onmiddellijk na een verbodenverklaring worden opgepakt. Bestuurders van een verboden organisatie kunnen bovendien een bestuursverbod krijgen, waardoor ze niet op slinkse wijze een andere club kunnen oprichten. Hier in Nederland probeert de regering

‘HET IS PRACHTIG ALS MENSEN HET BESTE UIT ZICHZELF HALEN, MAAR DAT KAN OOK ALS JE ZEVENDE WORDT IN DE PLAATSELIJKE COMPETITIE.’

‘WE HOUDEN VAN ANDEREN, MAAR ZIJN TE STRENG VOOR ONSZELF, DE LAT LIGT TÉ HOOG.’

BEREND ROORDA

het makkelijker te maken om organisaties te verbieden, maar wij vinden dat er vooral meer aandacht voor de gevolgen van een verenigingsverbod moet komen. Wat is de waarde van een verbod als je voortzettingshandelingen niet aanpakt?’

‘Dat ik in God geloof, vinden sommige mensen lastig. Ik werk immers in de wetenschap en ik kan het bestaan van God niet bewijzen. Maar voor mij is God een kracht van waaruit ik leef. Ik zeg zelfs weleens dat, als ik het bestaan van God zou kunnen bewijzen, ik misschien niet meer in Hem zou geloven. Dat klinkt een beetje als een doodoener, maar voor mij is het waar. Wij zijn als mensen bedoeld om onvoorwaardelijk lief te hebben, God, anderen en onszelf. Het is niet aan ons mensen om te (ver)oordelen.’

●